

Predgovor

“Ustanovitelj Opus Dei” –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

15. Jul. 2018

↗ Nazaj na kazalo

Kaj je življenjepis nekega človeka?

Življenjepis v strogem pomenu je poročilo o posameznikovem življenju in kot znanstvena zvrst v celoti spada na področje zgodovine. Toda človekovo življenje ni nekaj osamljenega, kakor sredi oceana izgubljen otoček, temveč se

uresničuje in odvija v skupnosti. Posameznik je vezan na neki kraj, je deležen določene kulture in pripada neki domovini. Poleg tega bodo ne glede na obdobje in deželo, v kateri živi, njegovo bivanje zaznamovali zunanji dogodki. Zato se življenjepisno delo ne bo osredotočalo nujno zgolj na to, kar zadeva izključno obravnavano osebo. Raziskovalec – in navsezadnje tudi bralec – mora imeti v mislih še mnoge druge kulturne in družbene okoliščine, da bi si ustvaril sliko o dogodkih in pravilno umestil zgodovinsko resnico.

Raziskovalna metoda. Življenjepisec v splošnem uporablja pristop kronološkega podajanja; analizira jedro zgodovinskega ozadja in nato spremlja sosledje dogodkov od zibelke do groba. Pisec običajno prične z opisom družine in domačega okolja, vzgoje ter zgodnjih prigod, iz katerih je moč razbrati, v čem se bo

pokazala razvijajoča se osebnost. Vendar pa se mora pri tem izogibati izmišljotinam in domišljajskim zgodbam ter se strogo držati raziskovalne metode in znanstvenih pravil, ki na poseben način zadevajo vire. Zato bo vsak življenjepis, ki se ponaša z znanstveno objektivnostjo, predstavljal resen izziv, saj se je življenjepisec primoran lotiti predhodnega iskanja dokumentov in pričevanj, ki morajo biti nato kritično prečiščeni, če je to potrebno. (Raziskovalec, pa naj bodo njegovi razpoložljivi viri še tako cenjeni, ne bo nikoli mogel opustiti predhodnega in naporenega dela, ki vključuje sestavljanje izbora prič, ocenitev njihovega doprinosa in njihovo ustrezno umestitev v zgodovinski okvir.)

Obilje virov. Ko sem že pred časom menil, da sem opravil težko nalogo zbiranja pričevanj in drugih zgodovinskih virov, ter sem se lotil

skiciranja možne zgradbe te knjige, je bilo moje presenečenje veliko. Osnovno gradivo, katerega izločitev bi bila nemogoča in nepravična, je bilo tako zelo obsežno, da je več kot presegalo ambiciozen življenjepisni načrt. Potrebno ga je bilo omejiti in se osredotočiti na osebo ustanovitelja brez razprševanja pozornosti ob dogodkih drugotnega pomena. Tako so značilnosti Opus Dei, ki so tesno povezane z njegovim osebnim poslanstvom, ustrezno predstavljene. Druge, sicer pomembne teme, kot so nastanek duhovnosti Opus Dei, širjenje njegovega sporočila po vseh petih celinah, opis kulturnega in družbenega obzorja, v katerem se giblje ustanovitelj, itd. itd., so obravnavane zgoščeno; te teme bodo namreč nedvomno snov za nadaljnje proučevanje. Upoštevajoč vse to, sem se omejil le na strogo življenjepisne zadeve, da bi zgodba ohranila rdečo nit. Kot je razvidno iz opomb, sem se vzporedno s tem držal doslednega

dokumentiranja in drugih kritičnih zahtev, na katerih sloni zgodovinska resničnost.

Objektiven pogled na zgodovinsko stvarnost. Pri tem raziskovalnem delu, o katerem govorimo, je v veliko pomoč neka značilnost, ki jo najdemo v osebnosti in spisih ustanovitelja. V mislih imam stvaren pogled na dejstva. Jožefmarija Escrivá je imel zelo visoko stopnjo umskega darú, ki omogoča pravično in ustrezno presojanje zgodovinske resničnosti. Vselej je ohranjal budno držo za premislek o stvareh in okoliščinah v luči božjih načrtov, pri čemer je presegal osebne okuse in težnje ter ostajal nenavezan na sebične interese. Pred Bogom je sled njegovega življenja ravna, preprosta in globoka. Lahko jo povzamemo rekoč, da se je z dušo in telesom predal izpolnjevanju božjih načrtov glede Opus Dei. Drugega oktobra 1928, po desetih letih čakanja v

slutnji nečesa, kar naj bi prišlo, ga je Bog s svojo roko postavil na prizorišče zgodovine. Kot mlad duhovnik je prejel poslanstvo, da uresniči Opus Dei, in podeljena mu je bila ustrezna karizma. Od tistega dne dalje sta Bog in Jožefmarija – Jožefmarija ob podpori božje roke – skupaj stopala skozi dolgo in presenetljivo pustolovščino.

Dve platí življenjepisa. V tem je torej osrednja tema, s katero se ukvarja pričujoči življenjepis: slediti korak za korakom porajanju Opus Dei, dokler mož, ki je bil izbran za uresničitev tega kolosalnega podviga, pri svojem delu ne postavi poslednje pike. Za to je Jožefmarija iztrošil vse svoje življenje. Kar je enako kot reči, da je prejeta karizma v vseh teh letih delovala znotraj njegove duše in njegovo osebnost istovetila z Opus Dei. Tako je on sam postajal Opus Dei. To pa je druga plat življenjepisa.

Božja logika in človeška logika. Bog je, tako kot oče ravna s svojim otrokom, naučil Jožefmarija »božje logike«, ki je včasih tako nerazumljiva in tako daleč od »človeške logike«, kajti slednja presoja in ravna glede na zemeljska merila. Božje sodbe pa, prav nasprotno, ljubeče slonijo na čutu za božje otroštvo; na križu, veselem znamenju Kristusove zmage; na brezmejni moči molitve, na skriti plodovitosti stisk ... Tisti prej omenjeni stvarni pogled na zgodovinsko resničnost, ki ga je imel ustanovitelj, je nekaj več kot zgolj bistroumen uvid; je dar prodiranja v bistvo zgodovine, ki jo modro vodi božja previdnost. Verskim zadevam, nadnaravnim dogodkom je pripisoval za božjo logiko značilna merila, skladno s svojim božanskim in vesoljnim poslanstvom znotraj Cerkve.

Lik ustanovitelja. Da bi lahko prav cenili veličino njegove osebnosti, ga je treba spremljati na poti, na kateri je pridobival duhovno zrelost. To popotovanje notranje rasti je istočasno vir ljubezni in *via crucis* trpljenja zaradi naraščajočega istovetenja s Kristusom. Ni torej potrebe po hagiografskem hvaljenju, saj je njegova svetost očitna in se presunljivo dviga pred našimi očmi.

Kmalu po prejemu svojega božjega poslanstva se je Jožefmarija primerjal z ubogim ptičkom kratkega lêta. Nato ga zgrabi orel; ***in v njegovih mogočnih krempljih se ptiček dviga, dviga se zelo visoko, nad gore in zasnežene vrhove, nad bele in modre in rožnate oblake, in še više, dokler ne gleda naravnost v sonce ... Tedaj pa orel ptička spusti in mu reče: Pojdi, lêti! ...*** (Zapiski, št. 244).

Na straneh te knjige želimo naslikati tudi oris mističnega popotovanja njegove duše.

Oče velike družine. Bog je v svet našega časa postavil človeka za dobro Cerkve in duš. To je božji dar, za katerega je treba biti hvaležen; najprej Bogu; in deloma Jožefmariju, saj je nase poslušno prevzel izvrševanje božjih načrtov. Svetu ni obrnil hrbta. Zanimal se je za njegovo pot in napredek. V svoje apostolsko prizadevanje je vlagal drznost in optimizem. Oznanjal je, da svetost ni le za privilegirane. S svojim sporočilom je odprl **božje poti na zemlji**. Poti posvečevanja za vse, ki sredi sveta delajo iz ljubezni do Boga in do drugih ljudi.

Ustanoviteljevo poslanstvo vsebuje tudi njegovo karizmo očetovstva: je oče in pastir dela božjega ljudstva. Že za časa svojega življenja je tako kot starodavni očaki imel obilno

duhovno potomstvo. Dne 17. maja 1992, ko je Cerkev uradno potrdila njegovo povzdignjenje na čast oltarja, je ogromna množica hčera in sinov njegovega duha – ljudi vseh ras in življenjskih položajev – preplavila Trg sv. Petra v Rimu.

Andrés Vázquez de Prada

↗ *Naslednje poglavje*

↗ *Nazaj na kazalo*

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/predgovor/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/predgovor/)
(11. Avg. 2025)